

РЕШЕНИЕ

№ 29290

гр. София, 21.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав, в
публично заседание на 21.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **2317** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 268, ал. 1, във връзка с чл. 267, ал. 2, т. 5 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на „МД КОРЕКТ КОНСУЛТ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] партер, представлявано от управителя М. Я. Б. срещу Решение № ПИ-26/30.01.2026 г. издадено от Б. И. на длъжност директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалба вх. № Ж-22-93/22.01.2026 г. по описа на ТД на НАП С., подадена от „МД КОРЕКТ КОНСУЛТ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] срещу Разпореждане с изх. № С260022-137-0000249/20.01.2026 г., за отказ от прекратяване събирането на публични задължения, поради изтекла давност, издадено от П. М. на длъжност Публичен изпълнител при ТД на НАП - [населено място].

Жалбоподателят моли да се отмени обжалваното решение. Излага доводи за неправилност и незаконосъобразност на административния акт, постановен при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалния закон и в несъответствие с целта на закона. Твърди се, че давностният срок, по отношение на публичните задължения по възражение вх. № С 260022-000-0027746/20.01.2026 г., с което е поискано отписването им по давност на основание чл. 173, ал. 1 от ДОПК, не е нито спиран, нито прекъсван. Не били налице основанията на текста на чл. 172 от ДОПК за спиране на давността в рамките на образуваното изпълнително дело № 22150027834 от 2015 г. по описа на ТД на НАП С.. Счита, че срокът за доброволно изпълнение на публичното задължение присъединено към изпълнителното дело с разпореждане все още не е изтекъл, тъй като издаденото по ИД № 22150027834/2015 г. съобщение за доброволно изпълнение с изх. № 27834/2015/

000001/11.06.2015 г. не било връчено. Не му били връчени и всички останали писмени документи, издадени от публичен изпълнител по изпълнителното дело. Сочи, че дружеството жалбоподател, чрез управителя му никога не е упълномощавал лице което да го представлява или получава документи.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, чрез процесуалния му представител адв. И. И., поддържа жалбата по подробно изложените в нея доводи и моли оспорения акт като незаконосъобразен да бъде отменен. Допълнителни доводи за незаконосъобразност на акта излага в депозираните по делото писмени бележки. Претендират разноски, съобразно представен списък.

Ответникът – Директора на ТД на НАП С., редовно уведомен, чрез процесуалния си представител юрк. Й., оспорва жалбата като изразява становище за нейната неоснователност. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендирания от страна на жалбоподателя адвокатски хонорар.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, за да се произнесе съобрази следното от фактическа страна:

Липсва спор по фактите, а и от представените по делото доказателства се установява, че спрямо жалбоподателя е образувано изпълнително дело № 27834/2015 г. за принудително събиране на установени и изискуеми публични задължения по лихви във връзка с подадени данъчни декларации по ЗДДС

На основание чл. 221 е издадено съобщение за доброволно изпълнение с изх. № 27834/2015/000001/11.06.2015 г., като от страна на административния орган е отбелязано, че няма данни за надлежно връчване.

На основание чл. 200 във връзка с чл. 202 от ДОПК, за дообезпечаване на публичните задължения по изпълнително дело № 27834/2015 г. е издадено Постановление с изх. № С190022-022-0017475/13.03.2019 г. за налагане на обезпечителната мярка върху налични и постъпващи суми по банковите сметки на дружеството, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми предоставени за доверително управление в размер на 23 450.62 лв., находящи се в ТБ „Райфайзен банк“ ЕАД.

Съгласно получен отговор на заповното съобщение към Постановление с изх. № С 190022-022-0017475/13.03.2019 г. от „Райфайзен банк“ ЕАД с техен изх. № ИЗХ-001- 20365/21.03.2019 г. заповрът е наложен, но липсва авоар по сметката.

На основание чл. 200 във връзка с чл. 202 от ДОПК, за дообезпечаване на публичните задължения по изпълнително дело № 27834/2015 г. е издадено Постановление с изх. № С190022-022-0048979/13.06.2019 г. за налагане на обезпечителната мярка върху налични и постъпващи суми по банковите сметки на дружеството, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми предоставени за доверително управление в размер на 4 375.14 лв., находящи се в ТБ „Райфайзен банк“ ЕАД.

Съгласно получен отговор на заповното съобщение към Постановление с изх. № С190022-022-0048979/13.06.2019 г. от „Райфайзен банк“ ЕАД с техен изх. № ИЗХ-001- 51544/19.06.2019 г. заповрът е наложен, но чака ред, поради предходно наложени обезпечителни мерки и липса на наличности по сметката.

На основании чл. 200 във връзка с чл. 201 от ДОПК, за дообезпечаване на публичните задължения по изпълнително дело № 27834/2015 г. е издадено Постановление с изх. № С210022-022-

0007620/08.02.2021 г. за налагане на обезпечителни мерки върху два броя моторни превозни средства, както следва:

- товарен автомобил, марка „“, модел „ТРАНЗИТ КОПЕКТ 220“ рама №W., рег. [рег.номер на МПС] , дата на регистрация 14.09.2005 г., с балансова стойност 0.00 лв.

- товарен автомобил, марка „“, модел „206 АФФ“ рама №V., рег. [рег.номер на МПС] , дата на регистрация 26.04.2005 г., с балансова стойност 0.00 лв.

Запорът е наложен само върху товарен автомобил, марка „ФОРД“ на 22.02.2021 г., тъй като товарен автомобил, марка „“ на 28.01.2014 г. е разкомплектован.

Установява се, че във връзка с погасяване задълженията на данъчно задълженото лице на 08.06.2021 г. в [населено място], [улица] проведена среща между главен публичен изпълнител С. Т. и управителя на дружеството М. Б., обективизирана в Протокол с изх. № С210022-026-0028254. Съгласно същия лицето е отказало да получи издадените по изпълнителното дело документи, като е поело ангажимент след като разговаря със собственика на дружеството да проведат нова среща, на която да му бъдат връчени всички документи по делото. Протоколът е съставен от С. Т. в присъствието на старши публичен изпълнител Е. Е..

На основании чл. 200 във връзка с чл. 202 от ДОПК, за дообезпечаване на публичните задължения по изпълнително дело № 27834/2015 г. е издадено Постановление с изх. № С230022-022-0060769/24.08.2023 г. за налагане на обезпечителната мярка върху налични и постъпващи суми по банковите сметки на дружеството, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми предоставени за доверително управление в размер на 55 134.17 лв., находящи се в „Обединена българска банка“ АД, в качеството ѝ на правоприемник на ТБ „Райфайзен банк“ ЕАД.

Съгласно получен отговор на запорното съобщение към Постановление с изх. № С230022-022-0060769/24.08.2023 г. от „Обединена българска банка“ АД с техен изх. № ИЗХ-001 -34183/25.08.2023 г. запорът е наложен и липсват наличности по сметката.

На основание чл. 217 от ДОПК, по изпълнителното производство са присъединени задължения с Разпореждания за присъединяване с изх. № С 190022-105-0062382/13.03.2019 г.; изх. № С190022-105-0185005/11.06.2019 г.; изх. № 0190022-105- 0188496/13.06.2019 г.; изх. № 0200022-105-0101615/06.04.2020 г.; изх. № 0200022-105-0122594/15.04.2020 г.; изх. № 0200022-105-0194440/21.05.2020 г.; изх. № 0200022-105-0246737/20.07.2020 г.; изх. № 0200022-105-0253641/23.07.2020 г.; изх. № 0200022-105-0286709/21.08.2020 г.; изх. № 0200022-105-0312023/16.09.2020 г.; изх. №0210022-105-0032708/08.02.2021 г.; изх. № 0210022-105-0078760/23.03.2021 г.; изх. № 0210022-105-0201804/24.06.2021 г.; изх. № 0210022-105-0307873/08.09.2021 г.; изх. № 0220022-105-0068462/01.03.2022 г. и изх. № 0230022-105-0314742/15.08.2023 г.

На 16.08.2023 г., с цел връчване на документи по изпълнителното дело и налагане на запор на касовата наличност, публичният изпълнител с екип, състоящ се от ГПИ П. К. и инспектори по приходите И. Г., М. Н. и Д. Х., е извършено посещение на адреса на дружеството, находящ се [населено място], р-н „К. село“, [жк], бл. 20. Съгласно Протокол с изх. № 230022-026-0046125/16.08.2023 г. по описа на дирекция „Събиране“ и Протокол с № 0454847/16.08.2023 г. по описа на дирекция „Контрол“ е извършен частичен опис на паричните средства на обекта от М. С., ЕГН [ЕГН], едноличен собственик на капитала на „МД КОРЕКТ КОНСУЛТ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] след което същият е напуснал обекта заедно с наличните парични средства в размер на 31 450 лв. На място е повикан екип на Столична дирекция на вътрешните работи, 6-то РПУ, който е констатирал, че собственикът на обекта го е напуснал. Няма ефективно наложен запор на парични средства в каса.

На основание чл. 212 от ДОПК, публичният изпълнител е издал Искане с изх. № 0230022-178-0027944/12.12.2023 г. до „Автомобилна администрация - С.“ за предоставяне на информация относно, регистрираните моторни превозни средства на името на „МД К. КОНСУЛТ4 /ЕООД/ с ЕИК[ЕИК], преминали ли са годишен технически преглед, място и дата на прегледа и данни за лицата, предоставили автомобилите за преглед. Съгласно получен отговор от тях дружеството притежава товарен автомобил, марка „ФОРД44, модел „ТРАНЗИТ КОНЕКТ 220“ рама №W., рег. [рег.номер на МПС] и е преминал пункт за периодична проверка на техническата изправност на ППС с разрешение №1812, който е собственост на фирма „ДИЕНДВИ“ ООД с ЕИК[ЕИК] и адрес: [населено място], [улица].

По отношение на всички гореописани постановления от страна на „МД К. КОНСУЛТ“ /ЕООД/ е подадена жалба до директора на ТД на НАП С., който с Решение с № ПИ-160/10.06.2024 г., връчено на задълженото лице на 24.06.2024 г. е потвърдил тяхната законосъобразност. Решението не е обжалвано по съдебен ред, а обжалваните актове и решението са влезли в сила на 02.07.2024 г.

На 03.12.2024 г. е издадено Разпореждане с № С240022-029-0068521 за изпълнение на заповедите съобщения, връчени на банката на същата дата.

На 20.01.2026 г. в ТД на НАП С. е депозирано Възражение с № С260022-000- 0027746 от „МД К. КОНСУЛТ44 /ЕООД/, с което на основание чл. 171 от ДОПК е било направено искане за погасяване, поради изтекла давност на задължения на дружеството по декларации образец 6 и на справки-декларации по ЗДДС за периода от 01.01.2019 г. до 31.12.2020 г.

Във връзка с Възражение № С260022-000-0027746/20.01.2026 г., публичният изпълнител е издал Разпореждане с изх. № С260022-137-0000249/20.01.2026 г. за отказ от прекратяване събирането на публични задължения, поради изтекла давност. Отказът е мотивиран по силата на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, с наличие на спиране на давностния срок.

Към 23.01.2026 г. дружеството има изискуеми публични задължения в размер на 13 583.71 евро или 26 567,43 лева, като към същата датата, по отношение на същото са погасени поради изтекла давност задължения в общ размер на 90 868,22 евро или 177 722.79 лв.

Така издаденото разпореждане № С260022-137-0000249/20.01.2026 г. е обжалвано от страна на жалбоподателя по административен ред пред директора на ТД на НАП С., като с решение № ПИ-26/30.01.2026 г. издадено от Б. И., Директор на ТД на НАП-гр. С., жалбата като неоснователна е оставена без уважение.

По делото е отделен за безспорен факт, че лицето Д. Х. Л. през 2024 г., не е била служител в „МД КОРЕКТ КОНСУЛТ“ ЕООД.

По делото е приобщена административната преписка, както и представени от страните писмени доказателства.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

По допустимостта:

Жалбата е подадена в срок, срещу акт подлежащ на обжалване по съдебен ред, от надлежна страна, имаща правен интерес от оспорването, след проведено административно обжалване – задължителна процесуална предпоставка за обжалване по съдебен ред, което обосновава извода за процесуалната ѝ допустимост.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Съдът, съобразно задължението си за пълна служебна проверка на законосъобразността на оспорвания акт по чл. 168 от АПК, вр. § 2 от ДР на ДОПК, извършва преценка дали при издаването на двата административни акта са спазени всички изисквания за законосъобразност - наличието на компетентност на органа; спазване на материалните и процесуалните правила при

издаването им; изискването за писмена форма и съобразяване с целта на закона.

Обжалваното решение е издадено от компетентен орган и в кръга на законоустановените му правомощия по чл. 267 от ДОПК. Решението е издадено в производство по обжалване на Разпореждане с изх. № С260022-137-0000249/20.01.2026 г. за отказ от прекратяване събирането на публични задължения, поради изтекла давност, издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С., във връзка с изпълнително дело № 27834/2015 г. по описа на ТД на НАП - С.. Решението е издадено в писмена форма, след обсъждане на наличните в преписката писмени доказателства и оплакванията на лицето, подало жалбата пред решаващия орган. Обжалваното по административен ред разпореждане също е издадено от компетентен орган - публичен изпълнител в компетентната Териториална дирекция на НАП - С., определена съгласно чл. 8, ал. 1, т. 1 от ДОПК, и в рамките на правомощията му по чл. 215, ал. 3, във вр. ал. 1, т. 1 от ДОПК. Същото е издадено в предвидената писмена форма и съдържа изискуемите реквизити.

Решението отговаря на изискването за форма, като в същото са посочени правни и фактически основания за издаването му. При издаване на обжалваното решение не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да обуславят неговата отмяна на процесуално основание.

По отношение съответствието на разпореждането за отказа от прекратяване събирането на публични задължения, поради изтекла давност с материалноправните разпоредби следва да бъде отбелязано следното:

Както бе посочено по - горе, жалбоподателят счита, че към датата на внасяне на искането до публичен изпълнител при ТД на НАП С. е налице изтекла погасителна давност по отношение на задължения на дружеството по декларации образец 6 и на справки-декларации по ЗДДС за периода от 01.01.2019 г. до 31.12.2020 г. Поддържа, че давностният срок по отношение на публичните задължения не е спиран, нито прекъсван, че не е бил уведомен за издаденото постановление за налагане на запор на банкови сметки, както и, че срокът за доброволно изпълнение не е изтекъл, за да се пристъпи към действия по обезпечаване и принудително изпълнение на дълга.

В тази връзка следва да се отговори на въпроса настъпили ли са правнорелевантни факти, които да са годни да спрат изтичането на срока на давността за процесните задължения.

Погасителната давност е материалноправен институт. Същата представлява период от време, през който, ако носителят на едно право не го упражнява, то се погасява. В резултат на изтекла погасителна давност се погасява не дълга, а възможността той да бъде събран принудително. Давността на публичните задължения, каквито са задълженията в настоящото производство, е уредена в [чл. 171](#) и [чл. 172 от ДОПК](#). В разпоредбата на [чл. 171, ал. 1 от ДОПК](#) е предвидено, че публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. В ал. 2 от цитираната разпоредба е установен периодът на така наречената абсолютна давност, т.е. след настъпването на който задълженията се погасяват, независимо от спирането и прекъсването на давността. Относно публичните задължения е въведена 10-годишна абсолютна давност, която започва да тече от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение. Основанията за спиране и прекъсване на давността са уредени в [чл. 172 от ДОПК](#).

Съгласно нормата на [чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК](#), на която органът се е позовал, давността спира с налагането на обезпечителни мерки. Видно от разпоредбата на [чл. 195, ал. 1 от ДОПК](#) подлежат на обезпечение установените и изискуеми публични вземания, като в алинея 2 на правната норма предвижда, че обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се

затрудни събирането на публичното задължение. Съгласно следващата алинея 3 обезпечението се налага с постановление на публичния изпълнител по искане на органа, издал акта за установяване на публичното вземане. Това е хипотезата, когато обезпечението се извършва преди образуването на изпълнително производство. Налагане на обезпечителните мерки по [чл. 198, ал. 1, т. 1 – т. 4 от ДОПК](#), измежду които и запор, е възможно и допустимо и след образуването на изпълнителното дело, вкл. видно от нормата на [чл. 195, ал. 3, т. 2 от ДОПК](#), съгласно която когато не е наложено обезпечение или наложеното обезпечение не е достатъчно, може да бъде извършено обезпечение след получаване на изпълнителното основание. Налагането, обаче, на запор след започването на изпълнителното производство, т.е. след изпращането на съобщението за доброволно изпълнение по [чл. 221, ал. 1 от ДОПК](#), както и вписването на възбрана, не представлява действие на публичния изпълнител по обезпечение на установено и изискуемо публично вземане, а представлява действие по принудително изпълнение. Този извод се извежда от разпоредбата на [чл. 221, ал. 4 от ДОПК](#), съгласно която в случаите, когато не са наложени обезпечителни мерки – има се предвид липсата на наложени обезпечителни мерки преди започването на изпълнителното производство, принудителното изпълнение върху вземания на длъжника и върху негови движими и недвижими вещи започва чрез налагането на запор, съответно чрез вписването на възбрана, с постановление на публичния изпълнител. Следователно, налагането на запор или възбрана в условията на започнало изпълнително производство, винаги има характер на действие по принудително изпълнение.

В случая, след започването на изпълнителното производство и изпращането на съобщението за доброволно изпълнение с изх. № 27834/2015/000001/11.06.2015 г. запорите са наложени с четири постановления на публичния изпълнител и са присъединени по реда на [чл. 217 от ДОПК](#), по изпълнителното производство са задължения с Разпореждания за присъединяване с изх. № С 190022-105-0062382/13.03.2019 г.; изх. № С 190022-105-0185005/11.06.2019 г.; изх. № 0190022-105- 0188496/13.06.2019 г.; изх. № 0200022-105-0101615/06.04.2020 г.; изх. № 0200022-105-0122594/15.04.2020 г.; изх. № 0200022-105-0194440/21.05.2020 г.; изх. № 0200022-105-0246737/20.07.2020 г.; изх. № 0200022-105-0253641/23.07.2020 г.; изх. № 0200022-105-0286709/21.08.2020 г.; изх. № 0200022-105-0312023/16.09.2020 г.; изх. № 0210022-105-0032708/08.02.2021 г.; изх. № 0210022-105-0078760/23.03.2021 г.; изх. № 0210022-105-0201804/24.06.2021 г.; изх. № 0210022-105-0307873/08.09.2021 г.; изх. № 0220022-105-0068462/01.03.2022 г. и изх. № 0230022-105-0314742/15.08.2023 г., поради което тези наложени запори представляват действия по принудително изпълнение, съгласно посочения [чл. 221, ал. 4 от ДОПК](#). Този извод не се променя нито от наименованието на постановленията на публичния изпълнител - "за налагане на (предварителни) обезпечителни мерки", нито от посоченото правно основание за тяхното издаване - [чл. 200](#) и [чл. 201-207](#) във вр. с [чл. 195, ал. 1 от ДОПК](#), нито от обстоятелството, че правното действие на запора и възбраната като обезпечителна мярка - [чл. 206 от ДОПК](#) е еднакво с правното действие на запора и възбраната като действие по принудителното изпълнение – наложените запори и възбрани след започването на изпълнителното производство са действия по принудително изпълнение по смисъла на [чл. 215, ал. 1, т. 1 - т. 3 от ДОПК](#). В този смисъл, наложените запори и възбрани нямат сочения в обжалваното решение правен ефект на спираща давността обезпечителна мярка по [чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК](#), а представляват действия по принудителното изпълнение с правен ефект на прекъсващ погасителната давност факт – [чл. 172, ал. 2 от ДОПК](#) – давността се прекъсва с предприемането на действия по принудително изпълнение. Ето защо, спорният въпрос относно давността, следва да се реши не в контекста на нейното спиране, а на нейното прекъсване.

С [ТР № 7 от 15.04.2021 г. по тълк. дело № 8/2019 г.](#), съдиите от ОСС на ВАС I и II колегия са се обединили около становището, че за да произведат действие за прекъсване на давност действията по принудително изпълнение следва да са станали известни на задълженото лице, т.е. същото да е уведомено, че такива действия ще се предприемат. Посочено е, че лицето, срещу което се предприемат действията по принудително изпълнение, следва да бъде наясно,

че бездействието на вискателя е приключило и той заявява претенциите си за плащане на публичното задължение. Прието е, че не може да бъде прекъсната давността, без длъжникът да е узнал за това, като обстоятелството, че между публичния вискател и публичния изпълнител е започнала кореспонденция относно необходимостта от предприемането на принудително изпълнение не е сред действията, които по своето съдържание са основание за прекъсване на давността. Така посоченото обосновава извод, че налагането на заповест за парични средства/движими вещи и др. представлява основание за прекъсване на давността, но само в случай че длъжникът е уведомен за него.

При изложените съображения следва, че описаните в разпореждането на публичния изпълнител и в решението на директора на ТД на НАП-С. постановления за налагане на заповести, както и разпореждания за изпълнение на заповестни съобщения могат да се приемат за основания за прекъсване на давността единствено, ако са надлежно връчени на задълженото лице.

По делото са налице данни, че на задълженото лице са връчени така издадените постановления, тъй като същите са обжалвани по административен ред пред директора на ТД на НАП който с решение № ПИ-160 от 10.06.2024 г., връчено на жалбоподателя на 24.06.2024 г., е потвърдил законосъобразността на същите. Така издадения акт, като необжалван е влязъл в сила на 02.07.2024 г. С оглед на изложеното е налице основание за прекъсване на давността, преди изтичането ѝ, на публичните задължения на дружеството.

При изложените съображения, съдът приема, че по отношение на описаните в решението задължения на дружеството по декларации образец 6 и на справки-декларации по ЗДДС за периода от 01.01.2019 г. до 31.12.2020 г. е прекъсната давността и към датата на подаване на възражението за погасяване по давност, както и към дата на постановяване на Решение № ПИ-26/30.01.2026 г., дори и към момента на приключване на устните състезания по настоящото дело, не е изтекъл както петгодишния давностен срок по чл. 171, ал. 1 от ДОПК, така и десетгодишният абсолютен срок по чл. 171, ал. 2 ДОПК.

Съдът намира, че обжалваното решение и потвърденото с него постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки са правилни, макар по различни от изложените по-горе съображения и не страдат от твърдените от жалбоподателя пороци. Жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

По разностите по делото:

При този изход на делото, доказана е по основание претенцията на ответника по жалба за присъждане на разности, представляващи юрисконсултско възнаграждение в размер на 51.12 евро - минимума по чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, съобразно фактичестката и правна сложност на делото.

Водим от горното, Административен съд София – град

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „МД КОРЕКТ КОНСУЛТ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], срещу Решение № ПИ-26/30.01.2026 г. издадено от Б. И. на длъжност директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалба вх. № Ж-22-93/22.01.2026 г. по описа на ТД на НАП С., подадена от „МД КОРЕКТ КОНСУЛТ“ ЕООД срещу Разпореждане с изх. № С260022-137-0000249/20.01.2026 г., за отказ от прекратяване събирането на публични задължения, поради изтекла давност, издадено от П. М. на длъжност Публичен изпълнител при ТД на НАП - [населено място].

ОСЪЖДА „МД КОРЕКТ КОНСУЛТ“ ЕООД, ЕИК да заплати на ТД на НАП С. сумата от 51.12 евро разности по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

На основание чл.138,ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ:

